

Naar jeg har tilladt mig at foreslaae, at Landsthinget vil beslutte at frembaere for Thronen en Adresse af samme Indhold som den, der er bleven vedtagen af Folkethinget, og som nu er bleven overrakt Hans Majestat ved en Deputation, er det med den fulde Overbevisning, at Landsthinget er enigt i, at denne Adresse, som selv hos Hans Majestats Regjering har fundet Anerkjendelse som maadeholden, er et ligesaa sandt Udtryk af Folkets og Rigsdagens Stemning, som den paa en værdig og loyal Maade hævder det danske Folks ubestridelige Ret til at forlange, at den Forsfatning, som skal omfatte Monarchiets Fællesanliggender, baseres paa en folkelig og constitutionel Grundvold. Thi vel har Rigsdagen opgivet sit af et tidligere Ministerium anerkjendte Krav paa, at den ved den allerhøieste Kundgjørelse af 28de Januar 1852 bebudede Fællesforsfatning ikke kunde træde i Kraft uden Rigsdages Samtykke; men Rigsdagen har ikke opgivet, og den kunde ikke, uden at bryde sin Ed, frasalbe den Fordring, at denne Fællesforsfatning skulde staae i Samklang med Grundloven og ordnes i Grundlovens Mand. Adressen udtaler sig herom saa klart og saa bestemt, dens Fordringer ere saa maadeholdne, saa imødekommende, at jeg ikke tvivler om, at dette Things Medlemmer ganske ville kunne tiltræde dem. Men kan det nu siges, at Forordningen af 26de Juli d. A. opfylder disse Fordringer? Regjeringen selv finder den utilfredsstillende. Den har kun ikke fundet, at den for Diebliffet kunde tiltraade noget Bedre. Og hvorfor? fordi Partierne staae endnu altfor skarpt mod hinanden, og af Hensyn til Hertugdømmernes Interesser, der kunde berygtes, som det heder i Motiverne til Forordningen, ikke at ville blive tilbørligt varetagne, naar den Forsamling, som skulde udgjøre Fællesforsamlingen, kom til at bestaae af en Majoritet af Mænd fra Kongeriget, et Hensyn, som dog nu har tabt endeel af sin Vægt, navnlig for Slesvigs og Lauenborgs Vedkommende, efterat de kongevalgte Medlemmer derfra have deeltaget i Rigsrådets Indstilling om at indrømmes besluttende Myndighed med Hensyn til Statsbudgettet. Men affæet herfra, er der dog nu, da de vigtigste Fællesanliggender, som Arve-

sagen, Armeeenheden, Soldforholdet, Mynteenheden og Bestemmelsen om den Dvotadeel, som Hertugdømmerne skulle udrede til de fælles Anliggender, definitivt ere ordnede, ingen Grund for Hertugdømmernes Indväänere til at berygte noget Overgreb fra dansk Side, eller til at frygte for, at den Indflydelse, en Majoritet i Fællesforsamlingen kunde udøve, vilde blive prægraverende for Hertugdømmerne. Det kan nemlig ikke oversees, at det fornemmelig er Pengebevillinger, som ville blive Gjenstand for Fællesforsamlingens Afgjørelse, og der er dog ingen fornøftig Grund til at antage, at de danske Medlemmer skulde af Animosttet mod Hertugdømmerne lade sig bevæge til altfor betydelige Pengebevillinger, til at rutte med Statens Penge, og derved lade det gaae ud over deres egne Lommer. Nei, her ville Interesserne gjensidigt møde hinanden. Men, er Stemningen saaledes i Hertugdømmerne saa afgjort imod en constitutionel Forbindelse med Danmark, som jeg dog ikke har Anledning til at antage, idetmindste ikke i den Grad, som det siges, ligesom Stemningen jo heller ikke er her saaledes, som den skildres for Hertugdømmernes tydske Beboere — er, siger jeg, Stemningen saa afgjort imod en constitutionel Forbindelse med Danmark, saa er det udenfor al Tvivl, at der bag denne Stemning skjuler sig separataktiske Bestræbelser, og det er dem, man maa frygte; men man maa ikke forlange, at det danske Folk af Hensyn til en saadan Stemning skulde opgive sine helligste Interesser. Adressen udtaler tillige det Tilfagn, at Rigsdagen med Redebonhed vil foretage ethvert Skridt, som kan lette Indførelsen af Fællesforsatningen, naar det danske Folks Krav seer Fyldest. Ved at slutte sig til denne Udtalelse vil Landsthinget fralægge sig den Beskyldning, som man i Literaturen og i Bladartikler, der synes at have en mere eller mindre officiel Character, ideligt seer gjentagen om, at Fællesforsatningens Standsning er foranlediget ved Mangel paa Imødekommen fra Rigsdagens Side, og at den Modstand, Regjeringen har mødt under Debatterne om Grundlovsforandringerne, kun var et maskeret Forsøg paa at kuldkaste den allerhøieste Kundgjørelse af 28de Januar 1852, en Beskyldning, som det maa